

Sygn. akt VI Ka 38/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Małgorzaty Kopczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2022 r.

sprawy **A. O.** ur. (...) w L.

c. M., E.

oskarżonej z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 9 listopada 2021 r. sygn. akt II K 563/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. O.,

II. zasądza od oskarżonej A. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. O. kwotę 840 złotych tytułem udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 złotych, w tym wymierza jej opłatę w kwocie 300 złotych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 38/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt II K 563/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

postaci art. 7
k.p.k. poprzez
dowolną, a nie
swobodną ocenę
materiału
dowodowego w
sprawie
polegająca na
odmowie
przyznania
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego R.
L. co do tego, że
nie zapewniał on
Z. O. w osobistej
rozmowie o
swoim statusie
jako podatnika
podatku VAT,
a także oparcie
ustaleń w tym
zakresie na
wyjaśnieniach
pokrzywdzonego
Z. O. i
przyznanie im
wiarygodności
co do tego, że
R. L. zapewniał
go w rozmowie,
że jest czynnym
podatnikiem
VAT w sytuacji,
gdy brak jest
innych dowodów
potwierdzających
twierdzenia
pokrzywdzonego,
a sam Z. O.
znajduje się w
konflikcie z R.
L. na punkcie
wzajemnych
rozliczeń,
dodatkowo miał
powody, aby
obciążać
oskarżonego
niegodnie z

	<p>prawdą, gdyż był zainteresowany zasądzeniem na jego rzecz naprawienia szkody.</p>		
<p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że R. L. w dniach 31 października i 7 listopada 2016 r., odpowiadając na zapytania ofertowe zapewniał Z. O., iż jest czynnym płatnikiem podatku VAT, a dodatkowo składając oferty, wprowadził Z. O. w błąd, iż jest czynnym płatnikiem podatku VAT w sytuacji, gdy oskarżony nie zapewniał pokrzywdzonego o takim statusie podatkowym ustnie ani pisemnie, ponadto R. L. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie mógł być płatnikiem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>podatku VAT w świetle definicji legalnych zawartych w art. 8 Ordynacji podatkowej i art. 18 ustawy o podatku od towarów i usług.</p>		
<p>3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że R. L. w dniach 31 października i 7 listopada 2016 r. w ofertach złożonych, odpowiadając na zapytania ofertowe Z. O., poprzez podanie kwot netto i brutto z podatkiem VAT wywołał u Z. O. błędne przekonanie, iż jest podatnikiem VAT, czym wprowadził go w błąd, bowiem nie był podatnikiem VAT w sytuacji, gdy oferta nie zawierała oświadczenia o statusie podatnika VAT, a wpisanie ceny z podatkiem VAT było</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>prawidłowe, bowiem R. L. wiedział, że po otrzymaniu zlecenia objętego ofertą utraci prawo do zwolnienia podmiotowego z podatku od towarów i usług przewidzianego w art. 113 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług i zgodnie z art. 113 ust. 5 ww. ustawy stanie się podatnikiem VAT i będzie zobowiązany do wystawienia faktury VAT i opodatkowania transakcji podatkiem od towarów i usług.</p>		
<p>4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że A. O. udostępniła R. L. swój osobisty rachunek bankowy w celu ułatwienia mu dokonania czynu zabronionego w sytuacji, gdy oskarżona nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

miała zamiaru ułatwienia i pomagania w realizacji jakichkolwiek czynów zabronionych, nie udostępniła mu konta bankowego w celu ułatwienia dokonania czynu zabronionego, gdyż z uwagi na pozostawanie z długoletnim związku oraz zajmowanie się dokonywaniem bieżących opłat miał on dostęp do konta oskarżonej od dawna, nie wiedziała, że R. L. wskazywał jej numer rachunku bankowego na wystawianych przez siebie fakturach oraz nie godziła się na to, aby jej konto bankowe wykorzystywane było do celów przestępczych.

5. Obraza prawa materialnego, tj. przepisów art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 86 ust. 1 i art. 88 ust. 3a pkt 1a ustawy o podatku od towarów i usług poprzez ich błędne

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

zastosowanie
wyrażające się w
przyjęciu, że R.
L. doprowadził
Z. O. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie 166.750
złotych
stanowiącej
wartość podatku
VAT z faktur
o numerach (...)
wystawionych
przez niego w
sytuacji, gdy
Z. O. wskutek
działania R.
L. nie poniósł
szkody, a w
szczególności
nie został
pozbawiony
prawa do
odliczenia
podatku
naliczonego
wykazanego na
ww. fakturach,
bowiem faktury
te
dokumentowały
faktyczne
transakcje
gospodarcze i
zawarte w nich
zostały wszystkie
informacje
wymagane przez
przepisy prawa
podatkowego, a
w szczególności
informacje
niezbędne do
identyfikacji
wystawcy, a R.
L. wystawiając
te faktury nie

był podmiotem nieistniejącym.		
<p>6 . Obraza prawa materialnego, tj. przepisów art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 86 ust. 1 i art. 88 ust. 3a pkt 1a ustawy o podatku od towarów i usług poprzez ich błędne zastosowanie polegające na orzeczeniu wobec oskarżonej obowiązku naprawienia solidarnie z R. L. szkody, zobowiązując do zapłaty na rzecz Z. O. kwoty 166.750 złotych w sytuacji, gdy Z. O. wskutek działania R. L. nie poniósł szkody w powyższej wysokości, a w szczególności nie został pozbawiony prawa do odliczenia podatku naliczonego wykazanego na fakturach o nr (...), bowiem faktury te dokumentowały faktyczne transakcje gospodarcze i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>zawarte w nich zostały wszystkie informacje wymagane przez przepisy prawa podatkowego, a w szczególności informacje niezbędne do identyfikacji wystawcy, a oskarżony, wystawiając te faktury nie był podmiotem nieistniejącym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji wywiedzionej w niniejszej zaznaczyć należy, iż sprawa R. L., któremu oskarżona pomagała w dokonaniu przestępstw została już prawomocnie zakończona. Wypełnienie przez niego znamion czynu z art. 286 § 1 k.k.</p>	

w zw. z art.
12 k.k. zostało
stwierdzone
prawomocnym
wyrokiem
skazującym
Sądu
Rejonowego
w Bolesławcu
z dnia 17
czerwca 2019
r., sygn. akt
II K 840/18
zmienionym
wyrokiem
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze z dnia
25 marca 2021
r., sygn. VI Ka
588/19. Sąd
Okręgowy
zauważa, że
podniesione
w niniejszej
sprawie
zarzuty
apelacyjne w
większości
pokrywają się
z zarzutami
zawartymi w
apelacji
obrońcy R. L.
w sprawie VI
Ka 588/19. Z
argumentacją
tam zawartą
Sąd
Okręgowy w
wyżej
wymienionym
składzie w
pełni zgadza
się. W
związku z
powyższym w
niniejszej
sprawie

**argumentacja
zawarta w
uzasadnieniu
wyroku
pozostaje
zbieżna w
istotnych
częściach z
argumentacją
zawartą w
uzasadnieniu
wyroku z dnia
25 marca
2021r. w
sprawie VI Ka
588/19.**

**Zastrzeżeń
Sądu
Odwoławczego
nie budzi
dokonana
przez Sąd
Rejonowy
ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
która miała
charakter
całościowy i
odpowiadający
wymogom
art. 7 k.p.k.
Przedstawiona
w pisemnych
motywach
wydanego
orzeczenia
argumentacja
wskazująca,
jakie fakty
Sąd uznał za
udowodnione
i w oparciu o
jakie dowody
oraz z jakich
powodów
odrzucił**

*dowody
przeciwne
odpowiada
zasadom
wiedzy, logiki
i
doświadczenia
życiowego. Za
bezpodstawne
uznać należy
przy tym
twierdzenia,
jakoby Sąd
odmówił
waloru
wiarygodności
zeznaniom R.
L. tylko z
tego powodu,
iż był on
sprawcą
przestępstwa
popelnionego
na szkodę Z.
O..
Oczywistym
jest bowiem,
iż wobec
przeprowadzenia
dowodów,
których treść
jest ze sobą
sprzeczna,
uznanie za
wiarygodny
jednego z
nich (w tym
przypadku
zeznań Z. O.,
z którymi
korespondowały
inne dowody
w sprawie),
musi
eliminować
dowód
przeciwny z
podstawy
czynionych w
sprawie*

**ustaleń
faktycznych.
Wobec
powyższego
podnoszony
przez
skarżącego
zarzut uznać
należy za
jedynie za
polemikę z
prawidłowymi
ustaleniami i
ocenami Sądu
I instancji.
Przypomnieć
należy, że
przekonanie
Sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych
pozostaje pod
ochroną art.
7 kpk wtedy
gdy: 1. jest
poprzedzone
ujawnieniem
w toku
rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy; 2.
stanowi
wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
na niekorzyść
oskarżonego;
3. jest zgodne
ze
wskazaniami
wiedzy i**

**doświadczenia
życiowego, a
nadto zostało
wyczerpująco
i logicznie
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku (zob.
wyr. SN z dnia
09.11.1990
WRN 149/90,
OSNKW 1991,
nr 7 poz.
41; post. SN
z 01.09.2010r.
IV KK 78/10
OSNw SK
2010, nr 1poz.
1653).**

Ad. 2

**Zarzut
dotyczący w
istocie błędnej
nomenklatury
jak słusznie
wskazano już
w wyroku z
dnia
25.03.2021r.
w sprawie VI
Ka 588/19.
Wskazać
należy, iż
R. L. był
podatnikiem
VAT nie zaś
„płatnikiem
podatku VAT”
jak to
określono w
stawianych
oskarżonej
zarzutach. W
tym zakresie
prawidłowo
przyjęto w**

**zaskarżonym
wyroku, iż
skoro R. L.
najpierw
złożył
pokrzywdzonemu
ofertę na
wykonanie
przedmiotu
zamówienia,
podając
koszty
realizacji w
kwotach netto
i brutto, a
następnie
wystawił Z. O.
fakturę VAT,
to tym samym
deklarował
się jako osoba
podlegająca
obowiązkowi
podatkowemu
w zakresie
podatku VAT,
a
pokrzywdzony
go jako
takiego
podatnika
postrzegął i w
oparciu o to
przekonanie
wybrał jego
ofertę na
realizację
zlecenia.
Powtórzyć
należy
argumentację,
że użycie
niewłaściwego
sformułowania
w tym
względzie w
opisie czynu,
w żaden
sposób nie
wpłynęło na**

**jego istotę,
która miała
polegać na
wyrobieniu u
pokrzywdzonego
Z. O.
przekonania,
że R. L.
wystawi
fakturę VAT
i odprowadzi
następnie
naliczony
podatek VAT
na konto
uprawnionego
urzędu
spełniając
tym samym
obowiązek
zapłaty
podatku. Błąd
Z. O.
wytworzony
przez R. L.,
nie polegał na
jego mylnym
przekonaniu,
że R. L. jest
płatnikiem,
ale właśnie
podatnikiem
co wynika z
treści
stawianych
zarzutów
także
oskarżonej A.
O..**

Ad. 3

Kolejny zarzut
zawarty w
apelacji
skarżącego
odnoszący się
w istocie do
czynu za który

prawomocnie
skazany został
R. L. Sąd
Okręgowy w
niniejszej
sprawie podziela
argumentację
zawartą w
uzasadnieniu
wyroku
skazującego R.
L..

Dla zarzutu
oszustwa istotne
są ustawowe
znamiona
„wprowadzenia
w błąd” i
„doprowadzenia
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem” przy
czym w
przedmiotowej
sprawie to dwa
różne
czasookresy. W
pierwszym z
nich, tj. w chwili
wprowadzenia
pokrzywdzonego
w błąd R. L. nie
był podatnikiem
VAT, mimo
to zapewniał
kontrahenta tj.
Z. O., że jest
takim
podatnikiem, a
następnie
składając ofertę
ze wskazaniem
kwot netto i
brutto, w
oczywisty
sposób podał
nieprawdę,
wskazując także,

że stanie się
takim
podatnikiem w
wyniku
wystawienia
faktury VAT
po zakończeniu
realizacji
przedmiotowej
umowy. R. L.
powinien
uzyskać status
podatnika VAT
zgodnie z
przedstawioną
przez obrońcę
regulacją art. 113
ust. 5 ustawy
o podatku od
towarów i usług,
niemniej nie
poinformował
pokrzywdzonego,
że dopiero z
tą chwilą nim
się stanie, nie
wyprowadził go
w tym zakresie
z błędu. Co
więcej, nie
podjął żadnych
czynności w
kierunku
spełnienia
swojego
obowiązku
podatkowego,
ukrywając
faktycznie swój
status
podatkowy. Nie
złożył deklaracji
dla potrzeb
podatku VAT;
co więcej po
przeprowadzonej
u niego kontroli
skarbowej i
nawet mimo
wystawianych

decyzji
określających
wysokość
zobowiązania
nie wpłacił
należności z
tytułu podatku
VAT. Dodać
należy, odnosząc
się do zarzutów
dotyczących już
oskarżonej, że
numer
rachunku, na
który płatność
została przez Z.
O. wykonana,
nie należała
do działalności
gospodarczej,
lecz był to
rachunek
bankowy A. O..
W tej sytuacji
obowiązek
prawny R. L. nie
został
wykonany, a
przez to nie
odprowadził
podatku
należnego i
wskutek tego
pokrzywdzony
nie uzyskał
zwrotu podatku
naliczonego. Art.
113 ust. 5 ustawy
o podatku od
towarów i usług
nakładał
obowiązek
podatkowy na
R. L.; w
żaden sposób
nie zwalniał
jednak go od
odpowiedzialności
za
wprowadzenie w

błąd
pokrzywdzonego
Wartość
przedmiotu
umowy jeszcze
bardziej
upoważniała
pokrzywdzonego
do utwierdzenia
się w błędnym
przekonaniu
wytworzonym
przez R. L.,
że od strony
podatkowej cała
transakcja
zostanie
przeprowadzona
prawidłowo i
tym samym
będzie on mógł
dochodzić
rozliczenia w
Urzędzie
Skarbowym
zapłaconego
podatku VAT.

Zarzuty
skarżącego
podważają
również
zeznania M. F.
będącej
starszym
ekspertem
skarbowym w
Urzędzie
Skarbowym w
B. z których
wynika między
innymi, że osoba
niezarejestrowana
jako podatnik
czynny VAT nie
ma obowiązku
prowadzenia
rejestrów dla
podatku VAT,
nie ma

obowiązku składania comiesięcznej lub kwartalnej deklaracji VAT, a także nie przysługuje jej prawo do podatku naliczonego z faktur dokumentujących zakupy. Szersza argumentacja w tym zakresie zawarta została w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 25.03.2021r. w sprawie VI Ka 588/19 z którą Sąd Okręgowy w wyżej wymienionej sprawie w całości się zgadza.

Ad. 4

Jedyny zarzut zawarty w apelacji obrońcy odnoszący się stricte do czynów przypisanych oskarżonej A. O., w szczególności kwestionujący stronę podmiotową przypisanych jej czynów.

Przypomnieć należy, iż dokonując swobodnej oceny dowodów, Sąd zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. zobowiązany jest do kierowania się zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Oczywistym jest, że osoby pozostające ze sobą w długoletnim wspólnym pożyciu i prowadzące wspólne gospodarstwo domowe wspólnie regulują zobowiązania finansowe, co obejmuwać może również upoważnienie do korzystania z rachunków bankowych konkubentów. Uzasadnione jest także przyjęte założenie wynikające z doświadczenia życiowego, iż jako osoby

bliskie dzielą się ważnymi informacjami, również dotyczącymi spraw zawodowych.

Niemniej jednak w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenianego zgodnie z powołanymi wymogami art. 7 k.p.k. za niewiarygodne uznać należy twierdzenia A. O., jakoby nie miała szczególowej wiedzy a nawet ogólnego pojęcia na temat transakcji mających miejsce na należącym do niej rachunku bankowym, ponieważ regulowaniem płatności zajmował się R. L., ona zaś sama zajmowała się wychowaniem dzieci, mając w tym czasie również problemy zdrowotne.

Sąd Rejonowy słusznie zaznaczył, iż nie wydaje się prawdopodobnym, aby oskarżona przeoczyła na swoim rachunku wpłaty sięgające wysokości 900.750 złotych. Prawdliwość tych ustaleń dodatkowo potwierdza okoliczność, iż jak wynika z historii operacji na rachunku, oskarżona osobiście podjęła z tego rachunku gotówkę w wysokości 172.000 złotych i to w dniu 20.03.2017r. (k. 249). Jest to kwota, której wysokość znacznie przekracza wydatki związane ze zwykłymi sprawami życia codziennego.

Jak już wspomniano,

także z zasad doświadczenia życiowego wywodzić należy, iż osoby pozostające we wspólnym pożyciu informują się o ważnych sprawach dotyczących ich życia i prowadzonej działalności stanowiącej dla ich rodziny źródło utrzymania. R. L. w swoich zeznaniach przyznał wprost, iż w wystawianych Z. O. fakturach podawał numer rachunku bankowego oskarżonej, aby uniknąć zajęcia wpłacanych środków w postępowaniu egzekucyjnym, jako że jego rachunki bankowe podlegały już zajęciu, a oskarżona wiedziała o tych tytułach wykonawczych (k. 447v). Przyjmując

**także za
prawidłowe
ustalenia
zawarte w
wyroku Sądu
Rejonowego
w Bolesławcu
z dnia 17
czerwca 2019
r., sygn. akt
II K 840/18
zmienionym
wyrokiem
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze z dnia
25 marca 2021
r., sygn. VI
Ka 588/19
którym R. L.
został
prawomocnie
skazany za
czyn z art. 286
§ 1 k.k. w zw.
z art. 12 k.k. i
powołując się
na utrwalone
w doktrynie i
orzecznictwie
stanowisko
dotyczące
form
realizacji
pomocnictwa
przy
przestępstwie
oszustwa Sąd
Rejonowy
doszedł do
słusznego
przekonania,
iż w realiach
przedmiotowej
sprawy
należy
przypisać A.
O.
odpowiedzialność**

za zarzucane jej przestępstwa dokonane w formie pomocnictwa. Odnosi się to zarówno do czynu kwalifikowanego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk, jak i czynu kwalifikowanego z art. 18§3 kk w zw. z art. 300§2 kk w zw. z art. 12 kk.

Ad. 5 i Ad. 6

Zarzuty również dotyczące przede wszystkim działalności R. L. ocenione już w sprawie VI Ka 588/19 Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze.

Pierwszy z zarzutów jest oczywiście niezasadny, bowiem wbrew twierdzeniu obrońcy pokrzywdzony poniósł

szkodę,
ponieważ
zapłacił na
rzecz R. L.
zbyt dużą
kwotę, która
uwzględniła
wartość
podatku VAT,
a którego
wyżej
wymieniony
nie zamierzał
rozliczyć w
urzędzie
skarbowym.
R. L. powinien
otrzymać
jedynie kwotę
wynikającą z
wartość
wykonanych
zleceń netto.
Wyższa
kwota
zapłacona
przez Z. O.
wynikała z
doliczenia do
tej kwoty
również
wartości
podatku VAT
przeznaczonego
dla Skarbu
Państwa,
pieniądze w
tej kwocie R.
L. powinien
zapłacić na
rzecz
właściwego
urzędu
skarbowego.
Skoro jednak
nie miał
takiego
zamiaru, nie
powinien
pobierać od

pokrzywdzonego
kwoty brutto,
a Z. O. nie
miał w takiej
sytuacji
obowiązku
płacenia na
jego rzecz
tych kwot
stanowiących
wysokość
podatku od
towarów i
usług.
Ponieważ
jednak
pokrzywdzony
pod wpływem
błędu zapłacił
należność
brutto,
poniósł
szkodę w
wysokości
zapłaty zbyt
wysokiej w
stosunku do
wykonanej
przez R. L.
usługi, i w
ten sposób
rozporządził
na jego rzecz
niekorzystnie
swoim
mieniem w
wysokości
opisanej w
zaskarżonym
wyroku.
Sytuacja
majątkowa
pokrzywdzonego
zmieniła się
istotnie i
poniósł on
realny
uszczerbek
majątkowy.
Podnoszona

**przy tym
kwestia, czy
pokrzywdzony
mógł na
drodze
postępowania
skarbowego
domagać się
zwrotu
podatku
naliczonego
jest nieistotna
z punktu
widzenia
odpowiedzialności
karnej– już
sama
konieczność
dochodzenia
zwrotu
zapłaconych
pieniędzy
byłaby przez
niego
postrzegana
jako
niekorzystna
i wiązała się z
niebezpieczeństwem,
że jego
roszczenia nie
zostaną
uwzględnione.
Okoliczność
ta stanowi
dodatkowe
potwierdzenia,
że
rozporządzenie
na rzecz R. L.
było dla Z. O.
niekorzystne.
Gdyby R. L.
był
podatnikiem
VAT i
spełniłby
obowiązek
podatkowy,
zgłosiłby**

**transakcję i
odprowadził
podatek, Z.
O. nie miałby
problemów z
rozliczeniem
uiszczonej
należności
tytułem VAT.**

**Skoro Z. O.
rozporządził
na rzecz R. L.
swoim
mieniem w
sposób
niekorzystny
dla siebie,
jako że
zapłacił na
jego rzecz
kwotę wyższą
niż należna –
wyższą
właśnie o
wartość
podatku VAT,
w
konsekwencji
słusznie Sąd
Rejonowy
uznał, że Z.
O. poniósł
szkodę w
wysokości
166.750
złotych. Na
skutek
przestępczego
zachowania
R. L.
pokrzywdzony
nie tylko
zapłacił mu
zbyt dużą
kwotę, ale
następnie nie
mógł
zrealizować
swojego**

prawa do odliczenia podatku VAT. Tym samym nałożony na A. O. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie z R. L. kwoty 166.750 złotych był rozstrzygnięciem w pełni słusznym i prawidłowym. Podkreślenia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych współoskarżony a także inne osoby odpowiedzialne za popełnienie czynu zabronionego, (a więc także pomocnicy) odpowiadają solidarnie za naprawienie szkody (zob. m. in. M. Królikowski, R. Zawłocki; Kodeks Karny część ogólna komentarz tom II wyd.

<p>CH Becc Warszawa 2015 strona 156; wyrok SA w Lublinie z 19.03.2013, II AKa 27/13 KZS 214 nr. 7-8 poz, 105;; wyr. SA we Wrocławiu 13.03.2013 II AKa 52/13 Legalis).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popelnienia zarzucanego jej czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonej, nie było podstaw do uniewinnienia A. O. od popelnienia zarzucanych jej czynów (wniosek dotyczył jednego czynu, co zapewne jest omylka</p>		

skarżącego).
Ustalenia Sądu Rejonowego na podstawie których przyjął on, iż oskarżonej można przypisać wypełnienie znamion zarzucanych jej przestępstw Sąd Odwoławczy w pełni zaaprobował. Tym samym nie było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia zgodnie z wnioskiem skarżącego.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Zwięźle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu**

<i>pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. O. w całości.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej, w pełni aprobując ustalenia i oceny Sądu I instancji leżące u podstaw wydanego orzeczenia. Nie było również konieczności ingerowania w jego treść z urzędu, dlatego też zaskarżony wyrok jako trafny i prawidłowy podlegał utrzymaniu w mocy.		
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu</i>		

pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		

Zwięzłe powodach zmiany	o		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III	<p>Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od oskarżonej A. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. O. kwotę 840 złotych tytułem udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Ponadto na podstawie art. 636§1 k.p.k. Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu</p>	

Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 złotych, w tym wymierzył jej opłatę w kwocie 300 złotych za drugą instancję, której wysokość określono na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. opłatach w sprawach karnych oraz zasądził ryczałt za doręczenia wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym w wysokości 20 złotych, zgodnie z regulacją zawartą w § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonej odpowiedzialności za zarzucane jej przestępstwo		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana